

Fragments de **El senyor de les mosques**, de W. Golding

1

Obrí les mans en un gest ample.

—Hauríeu d'haver vist la sang!

Els caçadors havien anat callant, però aquests mots provocaren noves exclamacions. Ralph es tirà els cabells enrera. Amb una mà, assenyalà cap a l'horitzó buit. La seva veu era forta i salvatge i els obligà al silenci.

—Hi havia un vaixell.

Jack, encarat amb un excés d'implicacions terribles, se separà una mica. Posà una mà sobre el porc i es va treure el ganivet. Ralph abaixà el braç, amb el puny tancat, i la veu li tremolà:

—Hi havia un vaixell. Aquí davant. Vau dir que mantindríeu el foc i l'heu deixat apagar!

Féu un pas cap a Jack, i el noi es girà i va encarar-se-li.

—Ens podien haver vist. Hauríem pogut tornar a casa...

Això era massa amarg per al Porquet, al qual el dolor d'aquella ocasió mancada li féu oblidar tota timidesa. Començà a cridar amb una veu aguda:

—Tu i la teva sang, Jack Merridew! Tu i les teves caceres! Hauríem pogut anar a casa...

Ralph l'empenyé cap a un costat.

—Jo sóc el cap i havíeu d'haver fet el que vaig dir-vos. Tu parles molt, però ni ets capaç de fer barraques... Te'n vas a caçar i deixes que el foc s'apagui...

Es girà, momentàniament silenciós. Després la seva veu s'enlairà de nou, plena de tristesa:

—Hi havia un vaixell...

Un dels caçadors més petits començà a plorar. Tots s'anaven imposant de la descoratjadora realitat. Jack envermellí mentre trossejava el porc.

—Era una feina difícil. Necessitàvem tots els nois.

Ralph es tombà.

—En podies haver disposat en acabar de construir les barraques. Però no podies esperar-te...

—Ens calia aconseguir carn.

2

Jack s'incorporà d'un salt, arrencà un gran tou de carn de la carcassa i el tirà als peus de Simon.

—Menja, carallot!

Se'l mirà iradament.

—Agafa-hol

Giravoltà sobre els talons, enmig del cercle de nois que el miraven amb esbalaïment.

—Us he aconseguit carn!

Tot de frustracions inexpressables es combinaven per convertir la seva ràbia en un no sé què d'elemental i amenaçador.

—M'he pintat la cara... M'he arrossegat cap dalt... Ara tots mengeu i... i jo...

—On l'heu trobat, el porc?

Roger assenyalà cap a la banda hostil de la muntanya.

—Eren allí, cap al mar...

Jack, que es recobrava, no podia tolerar que la història la contés un altre. Va intervenir-hi ràpidament:

—Ens hem escampat. Jo m'he arrossegat de quatre grapes. Els bastons els queien dels flancs perquè no tenen punxes de ferro. El porc s'escapava amb un soroll terrible...

—Ha retrocedit cap al cercle, tot ple de sang...

Ara tots els nois parlaven alhora, alleujats i plens d'excitació.

—Ens hi hem anat acostant...

El primer cop li havia paralytitzat la part posterior, cosa que va permetre que el cercle s'anés tancant sobre la bèstia que es posaren a colpejar...

—Jo li he obert el coll...

Els bessons, que encara compartien el mateix somriure, feren un salt i començaren a córrer l'un entorn de l'altre. Tots els altres s'hi van unir mentre cridaven i imitaven els gemecs del porc moribund.

—Potser —va dir vacillant—, potser sí que hi ha una bèstia.

Els reunits van llançar un crit salvatge i Ralph va aixecar-se, esbalaït.

—Tu, Simon? Tu creus en això?

—No ho sé —digué Simon. Els batecs del cor l'ofegaven—. Però...

Es va alçar un avalot.

—Seu!

—Calla!

—Agafa la conquilla!

—Cagat!

—A callar!

Ralph va cridar:

—Escolteu-lo! Té la conquilla!

El món, el món comprensible i sotmès a lleis, es feia fonedís. Abans havia estat això i allò; i ara... el vaixell se n'havia anat.

Li van prendre el cargol de les mans i la veu del Porquet xisclà:

—Jo no he votat pels fantasmes!

Anà girant-se, resseguint tota l'assemblea.

—Recordeu-vos-en!

Li van sentir donar un cop de peu a terra.

—Què som? Humans? Salvatges? Animals? Què pen-

saran els grans? Què... Caçant porcs, deixant apagar focs, i ara...

Una ombra se li va encarar tempestuosament.

—A callar, munt de greix!

Hi va haver un lluita breu i el cargol resplendent oscil·là amunt i avall. Ralph va saltar sobre els seus peus.

—Jack, Jack! No tens la conquilla! Deixa'l parlar!

La cara de Jack emergí al seu costat.

—Calla, també, tu! Qui ets, ben mirat? Aquí assegut... dient a tothom què ha de fer. No saps caçar, no saps cantar...

—Sóc el cap. Em vau elegir.

—I què importa, això? Per a donar ordres que no tenen ni cap ni peus.

—El Porquet té la conquilla.

—Molt bé... dóna-li la raó com sempre...

—Jack!

La veu de Jack escarní asprament:

—Jack! Jack!

—Les regles! —cridà Ralph—. No respectes les regles!

—I què?

Ralph tractà d'asserenar-se.

—Les regles és l'única cosa que tenim!

Però Jack tornava a cridar:

—Passa-te-les pel cul! Som forts i cacem! Si hi ha una bèstia, la caçarem. La perseguirem i li donarem bastonades i més bastonades...

Llançà un crit salvatge i saltà sobre la sorra pàl·lida. La plataforma va omplir-se immediatament de soroll i d'excitació, de confusió, crits i rialles. L'assemblea va anar escampant-se i es va convertir en una cursa discursiva i desordenada cap a l'aigua i platja enllà, fins que es va perdre en les ombres. Ralph sentí que el cargol li fregava la galta i el va prendre del Porquet.

—Què diran els grans? —cridà de nou el xicot—. Mi ra'ls!

—Jo voldria que la meva tia fos aquí.

—I jo que el meu pare... Ah, de què serveix?

—No abandonem el foc.

La dansa s'havia acabat i els caçadors tornaven a les barraques.

—Els grans saben les coses —digué el Porquet—. La fosca no els fa por. Es reuneixen, prenen el te i discuteixen. Amb ells tot aniria bé.

—No calarien foc a l'illa. Ni perdrien...

—Construirien un vaixell...

Els tres nois eren drets en la fosca, tractant inútilment de comunicar-se la majestat de la vida adulta.

—No es barallarien...

—Ni parlarien d'una bèstia...

—Si els podíem fer arribar un missatge... —féu Ralph desesperadament—. Si ens podien enviar alguna cosa del seu món... un senyal o el que fos...

—Per aquí, dic...

L'animal se'ls escapava. Van trobar una altra sendera paral·lela a la primera i Jack s'hi disparà. Ralph se sentia espantat, ple d'aprensió i d'orgull.

—L'he encertat. El bastó se li ha clavat...

Inesperadament, sortiren en un espai obert sobre el mar. Jack examinà la pedra nua amb una expressió desconsolada.

Tractà d'atreure l'atenció de tots.

—Venia pel caminet. I jo li he tirat...

Robert li va grunyir a la cara. Ralph s'ho va prendre bé i tothom va posar-se a riure. Un moment després tots animaven Robert que corria d'una banda a l'altra, simulant que s'escapava.

Jack cridà:

—Volteu-lo!

El cercle començà a giravoltar. Robert xisclà com si estigués espantat, però un moment després gemegava de veritat.

—Prou! Que em feu mal!

La punta d'un bastó li va caure sobre l'esquena i ell tractà d'escapar-se.

—Agafeu-lo!

El subjectaren pels braços i per les cames.

—Mateu-lo! Mateu-lo!

Immediatament, Robert va posar-se a xisclar mentre espernegava frenèticament. Jack l'havia agafat pels cabells i brandava el ganivet. Roger era darrera seu, fent per manera d'atansar-s'hi més. El cant va alçar-se ritualment com en acabar-se una dansa o una cacera..

—Mateu el porc. Talleu-li el coll! Trinxeu-lo!

—Ets un noieta ben ximple —digué el Senyor de les Mosques—. Un noieta ignorant i ximplet.

Simon va moure la llengua inflada, però no digué res.

—No hi estàs d'acord? —preguntà el Senyor de les Mosques—. No ets un noieta ben ximple?

Simon va replicar-li amb la mateixa veu silenciosa.

—Molt bé, doncs —digué el Senyor de les Mosques—. Més val que te'n vagis a jugar amb els altres. Es pensen que ets un beneit. I oi que no vols que en Ralph s'ho pensi? El trobes molt simpàtic, oi? I al Porquet, i a en Jack?

Simon tenia el cap lleugerament redreçat. Li era impossible de separar els ulls i el Senyor de les Mosques penjava en aquell indret que tenia davant.

—Què hi fas, aquí, tot sol? No et faig por?

Simon va moure el cap.

—Ningú no et pot ajudar. Només jo. I jo sóc la bèstia.

La boca de Simon aconseguí de pronunciar unes paraules en veu alta:

—Un cap de porc en una estaca.

—T'imaginaves que la bèstia era una cosa que podia ser perseguida i morta! —digué el cap. Un segon o dos, el bosc i tots els altres indrets foscos ressonaren amb la paròdia d'aquella rialla—. Ho sabies, oi? Que sóc una part de tu? Molt pròxima, molt! Que sóc la raó que fa que no hi hagi sortida? Que fa que les coses siguin com són?

La rialla tornà a vibrar.

—Apa —va dir el Senyor de les Mosques—. Torna-te'n amb els altres i ens oblidarem de tot això.

Simon balancejà el cap. Tenia els ulls entretancats, com si imités aquella cosa obscena que penjava de l'estaca. Sabia que s'acostava un dels seus moments. El Senyor de les Mosques s'inflava com un globus.

—És ridícul! Saps prou bé que només em trobes aquí baix... de manera que no tractis d'escapar-te!

Simon tenia el cos arquejat, encarcerat. El Senyor de les Mosques parlava amb la veu del mestre.

—Ja n'hi ha prou. Pobre noi desaconsellat... Et penses que ho saps més bé que jo?

Una pausa.

—T'ho advertixo. M'empiparé. No ho veus? No et volem. No ho comprens? Ens volem divertir, en aquesta illa. Entesos? Ens divertirem! De manera que no facis el ruc, pobre noi desencaminat; si no...

Simon s'adonà que mirava una gran boca. Dins hi havia una gran foscor, una foscor que creixia.

—...Si no —digué el Senyor de les Mosques— te les carregaràs. Saps? En Jack, en Roger, en Maurice, en Robert, en Bill, el Porquet i en Ralph. Rebràs. Saps?

Simon era dintre la boca. Va caure i perdé el coneixement.

—...la bèstia podria tractar de venir. Ja recordeu com s'arrossegava.

El semicercle va estremir-se i murmurà el seu assentiment.

—Va presentar-se... disfressada. Podria tornar a venir encara que li hàgim donat el cap del porc que vam caçar perquè mengi. Vigileu, doncs. Molt ull viu.

Stanley separà l'avantbraç del roc i aixecà un dit interrogatiu.

—Què?

—Però nosaltres no...

Es va retorçar una mica i mirà cap a terra.

—No!

En el silenci que va seguir, cada salvatge retrocedí davant la seva memòria individual.

—No! Com podríem... matar-la?

En part alleugerits i en part acovardits per la implicació dels terrors que els esperaven, els salvatges tornaren a murmurar.

—No us acosteu, doncs, a la muntanya —va dir Jack solemnement— i si caceu doneu-li el cap.

Stanley tornà a moure el dit.

—Suposo que la bèstia es pot disfressar.

—Potser sí —digué el cap. Va trobar-se encarat amb una especulació teològica—. Sigui com sigui, més val que ens la propiciem. Mai no se sap què podria fer.

9

—Em quedaré a prop; en aquest sotabosc d'aquí —xiu-xiuejà—. No els hi deixeu atansar, doncs. Mai no se'ls acudirà de mirar tan a prop...

Les passes encara eren a alguna distància.

—Sam... no em passarà res, oi?

Els bessons tornaven a callar.

—Té —digué Sam tot d'una—. Agafa això...

Ralph va sentir una massa de carn contra seu i va agafar-la.

—Però què fareu, quan em trobeu?

Silenci. Ell mateix es va trobar ximple. Va enfonsar-se roca avall.

—Què fareu?...

Del capdamunt de la roca va arribar-li la resposta incomprendible:

—En Roger ha aflat un bastó per totes dues puntes.

«En Roger ha aflat un bastó per totes dues puntes.»

Ralph tractà de donar-hi un sentit, però no podia.

10

—Tots formàvem una sola colla...

L'oficial assentí comprensivament.

—Ja ho sé. Divertida aventura. Com a l'Illa del Coral.

Ralph el mirà mudament. Un moment, va sorprendre la fugaç imatge d'un encantament estrany que en altres temps havia dominat les badies. Però l'illa era socarrimada com un tros de tronc mort, Simon era mort i Jack havia... Les llàgrimes li ompliren els ulls i uns sanglots el sacsejaren. Va cedir-hi per primera vegada des que eren a l'illa, endut per uns grans espasmes convulsos que semblaven desarticular-li el cos. El seu plor s'aixecava sota el fum negre que cobria l'arrasament de l'illa; i els altres nois, contaminats per la seva emoció, també començaren a retorçar-se i a plorar. Entre ells, brut, amb els cabells embullats i el nas ple de mocs, Ralph plorava el final de la innocència, les tenebres del cor de l'home i la caiguda a través de l'aire d'aquell amic prudent i sincer que es deia Porquet.